

ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ

С НАМИ БОГ

издание на храм,, Св.Цар Борис“

брой 17, май 2016 г.

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

ВОИСТИНУ ВОСКРЕСЕ!

Поздравяваме се с пасхалното Христос Воскресе 40 дни- до Възнесение Господне.

ЗА ПРАВИЛНАТА ФОРМА НА ПОЗДРАВА „ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ! ВОИСТИНУ ВОСКРЕСЕ!”

Иван Ж. Димитров

Христос възкресе! Воистину възкресе!

Това е нашият победен поздрав за Възкресение Христово. Обикновено го казваме в тази му форма на църковнославянски език. Няма да е лошо да се мине на новобългарската форма: *Христос възкръсна! Наистина възкръсна!* Но засега е по-силна инерцията да се ползва формата, която се и пее многократно, хилядократно през тези 40 дена от Възкресение до Възнесение Христово.

Има сякаш и психологически проблем: по-лесно ни е да кажем нещо на език, който не стига автоматично до съзнанието ни, но не е толкова лесно да го кажем на нашия говорим език, когато директно, дори почти без замисляне си го разбираме. Опитайте да го направите и сами ще видите резултата. Накарайте и другите около вас да го правят и ще се убедите. А съседите сърби отдавна го правят и то много успешно.

Някой може да ме заподозре в недобри намерения: „Какво рови сега този наврѣх Възкресение Христово?!” (такива хора обикновено не казват „Великден”, те са уставни!).

А въпросът не е маловажен. Когато ползваме даден език, добре е да го правим по

правилата, а не като хора от неуките малцинства. За какво става дума ли? За това, че ако погледнете във форумите тези дни, ще видите, че повече от половината поздрави са граматически сбъркани. Без да знаят и без да са научени, мнозинството от българите, първо, пишат и казват поздрава с погрешно „з”: „Христос възкресе! Во истина възкресе!”. Които пък го съобразяват това „з”, изключително често бъркат наречието „воистину” и пишат: „во истина” или „наистина”. Всеки малко запознат с граматиката знае, че това е наречие, което на български се превежда с „наистина”. То е превод от гръцкото наречие *alithos* (ἀληθώς), което се превежда „наистина”. Но на църковнославянски то звучи „воистину” – нито повече, нито по-малко! Вярно е, че произлиза от „во истину”, но то си е минало още в онзи старинен книжовен (комай никога неговорен) език в едната дума на наречието „воистину”. А словосъчетанието „во истина” или думата „воистина” просто не съществуват освен в устата на хора, които все още не са се научили да изговарят правилно един от най-любимите поздрави на православните християни.

от www.dveri.bg

ПАСХА

Старозаветната Пасха

Празникът Пасха бил установен в Стария Завет в памет на избавлението на еврейския народ от египетско робство (Изх. 12:23-27). Той е най-старият израилски празник. С думата "песах" било означено "отминаването" на ангела покрай еврейските домове, чиито врати били белязани с жертвената кръв на агне (Изх. 12:7). Това бил най-големият юдейски празник, празнуван от 15 до 21 ден на месец нисан (по лунния календар), който при известната си подвижност съвпада с месеците март и април.

В новозаветната епоха празникът Пасха е свързан с Възкресението на Господ Иисус Христос от мъртвите. Така, както свидетелстват и евангелистите за Възкресението, бил отбелязван и християнският празник пасха "рано в първия ден на седмицата", след първия ден на юдейската Пасха. В древната църква под "Пасха" разбирали седмицата преди Възкресението, наричана "кръстна Пасха", и седмицата след него, наричана "възкресна Пасха".

от <https://bg.orthodoxwiki.org>

ЕНОРИЙСКИ ЖИВОТ

Седмицата след Пасха се нарича Светла седмица. През тази седмица не се пости и християните празнуват светлото Христово Възкресение.

На втори май, когато се чества паметта на цар Борис-Михаил Покръстител е храмов празник на енорията ни. За наша радост тази година Света Литургия отслужи Негово Високопреосвещенство Варненски и Великопреславски митрополит Йоан. Духовната ни радост беше голяма, защото по време на богослужението с офикия „ставрофорен свещеноиконом“ беше награден председателя на храма отец Добромир Георгиев, а с офикия „протоиерей“ свещениците Михаил Манев и Ясен Керчев, също служещ в нашия храм. Бяха постригани и осем нови четци и певци.

По традиция след Света Литургия имаше празнична програма с песни и хора, а след това се раздаде агнешки курбан.

Поздравяваме с офикиите отличените свещеници и новопостриганите четци и певци на нашата енория! На многая лета!

На 06. 05. – Гергьов ден беше отслужена празнична Света Литургия. Няколко дена по-късно на 11. 05. отново със Света Литургия почетохме паметта на двамата братя от Солун- Светите равноапостолни Кирил и Методий, дали толкова много за просвещението на славянските народи. Честито на именниците!

Следващата неделя- трета след Пасха- на светите Мироносици беше първи рожден ден на Сестринството към храма. За отбелязване на празника жените от Сестринството приготвиха топла пилешка супа, която беше раздадена на енорияшите след Светата Литургия.

Седмицата от 16.05. в храма беше отслужено духовно последование за нуждаещите се, а на 21.05.- Св. велики царе равноапостолни Константин и Елена- Света Литургия.

АДАМ И ЕВА

АДАМОВИЯТ КОМПЛЕКС И ЕВИНИЯТ СИНДРОМ

Милан Радованович

Немъжественият мъж и жената, която е недоволна от него, са сред основните белези на времето, в което живеем. Паролата “равенство между половете” е станала само един добър параван за мъжете, които не са придобили мъжка зрялост или се страхуват да осъществят мъжката си роля в този живот.

Днес се срещат все повече брачни двойки, при които мъжът кара бебето в количка или пък го носи на ръце, докато жената гледа незаинтересовано всичко това с цигара в ръка. За да се стигне до такъв вид равенство на половете, мъжът вече не трябва да бъде авторитет за жената, докато жената, в опита си да се натовари с неговата мъжка роля, губи и последните атрибути на своята женственост.

Причината за това объркване трябва да се потърси в нещо, което бихме могли да наречем “Адамов комплекс” и “Евин синдром”.

Докато е живял в рая, Адам не е изпълнил своята мъжка роля, защото не е създал семейство с Ева, въпреки че Бог е заповядал това веднага след сътворението на човека (Бит. 1:28, 2:24). Покрай немъжествения Адам Ева не е могла да се реализира нито като негова жена, нито като майка. Адам еднозначно не се е показал като добър съпруг.

Последицата от това е, че Ева се лута сама из рая, не знаейки какво да прави със себе си. Адам нито знае къде е жена му, нито се интересува за нея. В тази ситуация Ева среща змията, която лесно успява да привлече вниманието ѝ и да я убеди да откъсне забранения плод. Приемайки нашепването на змията, Ева изневерява на дълга си към Адам. Нейната изневяра се дължи не толкова на несъвършенството на женската ѝ природа, както са смятали мнозина през вековете, колкото на дефектите в Адамовия авторитет. Ева е намерила в змията онова авторитетно начало, което Адам не е могъл да ѝ предложи.

Бог е отредил мъжа като авторитет за жената. Когато мъжът не е достатъчно зрял за тази роля, жената започва да търси авторитет някъде другаде.

Адам е трябвало да бъде заедно с жена си и във всеки един момент да знае какво става с нея. Ако беше заедно с Ева в момента, в който се е появила змията, той лесно би могъл да смаже змийската глава и да унищожи изкушението. След

това, дори ако Ева беше вече откъснала плода и отхапала от него, Адам би могъл да я накара да остави веднага плода там, където го е намерила, и да изплюе парчето, което е имала в устата си.

Вместо всичко това слабият и несигурен Адам сам взема плода, за да изпробва какъв е неговият вкус. От този миг вкусът на греха ще мъчи човешкия род до края на вековете.

Въпреки че линията на греха тръгва от змията, минава през Ева и чак накрая стига до Адам, Бог отсъжда, че тъкмо Адам е най-виновен за станалото (Бит. 3:9). Никакви оправдания и опити за прехвърляне на вината върху жена си не му помагат. Адам е отговорен за греха, защото като мъж е отговорен за поведението и постъпките на жена си.

Отношението между мъжа и жената е много повече от отношение между два пола. Отношението между мъжа и жената отразява отношението между Бога и света. Това има предвид и апостол Павел, когато говори за брака като за велика тайна на отношението между Христос и Църквата (Еф. 5:32). Съединението на мъжа и жената в светото тайнство на брака е образ на великото тайнство на съединението на Бога и света. Бог се съединява със сътворения свят в личността на човека. Съвременният човек осъзнава все по-слабо това възвишено послание. Затова за него бракът е все по-малко свето тайнство, и все повече административна формалност.

Равноправието на мъжа и жената не съществува само по себе си, нито е плод на

човешко изобретение, а произлиза от факта, че Бог е създал света като равноправен на Себе Си. Въпреки че са равноправни, мъжът и жената не са еднакви, защото и Бог и светът не са еднакви.

Светът е добил съществуването си от Бога и продължава да съществува благодарение на Бога. Както светът е зависим от Бога, така и жената, която е икона на този свят, зависи от мъжа.

Мъжът трябва да бъде глава и авторитет за жената, защото и целият сътворен свят трябва да се покорява на волята Божия. Затова и св. апостол Павел сравнява мъжа с Господа (Еф. 5:22).

Това не е нито фаворизиране на мъжа, нито дискриминация на жената, а напомняне, че всеки от тях трябва да действа според своите различни, но еднакво полезни дарове.

В епохата, в която живеем, доминира култът към жената във всички сфери: политиката, науката, спорта, изкуството, религията... Дори и типично мъжки професии, каквито са войната и свещеническата служба, не остават встрани от това неочаквано присъствие на жената.

Стигнало се е до обща феминизация на човечеството, която е изтикала мъжете на втори и трети план. Някои тълкуват това като борба на жените за техните човешки права. Това обаче е една тъжна комедия, защото жените са придобили само нови задължения – освен грижите за семейството, сега от тях се очаква също и да печелят пари и да правят кариера рамо до рамо с мъжете.

Това, че жените са принудени да се натоварват с мъжки професии и задължения, показва, че съвременният човек не се съобразява с авторитета на Създателя, който е дал на всеки пол специфични дарби и е отредил различни функции на половете.

Като симптом на общата секуларизация на обществото се появява култът към жената и служенето на жената. Секуларизацията е изопачила култа към Богородица, превръщайки го в култ към средновековната “Прекрасна дама”, който през XX век е прераснал в култ към модерната и еманципирана жена. В момента, в който мястото, което принадлежи на Бога, е било заето от творението, по един симптоматичен начин и жената е заела мястото, което трябва да принадлежи на мъжа.

Всичко, което се извършва в невидимата сфера на духа, се отразява винаги и във видимия свят. Това важи и за отношението между мъжа и жената, който винаги е отразявал и ще отразява отношението между Бога и света.

Ето защо проблемът с обърканите отношения между половете никога няма да може да се реши, ако оставаме само в рамките на сферата “мъж – жена”. Никаква борба за правата на единия или на другия няма им донесе облекчение. Само онзи, който е турил в ред отношенията си с Бога, може да разчита на здрави и пълноценни отношения с другия пол.

Всеки мъж е наследник на Адамовата природа, но със задачата да се развива и преобразява в нов Адам – Христос, в духовно силен и зрял човек. Покрай такъв мъж и всяка жена може да израсне до нова Ева – Богородица.

Възвишеността и божествената ценност на мъжката и женската природа е разкрита най-добре върху главните икони на храма – престолните икони от лявата и дясната страна на царските двери. Христос държи в ръката Си Евангелие, Той е духовният авторитет. Мъжът може да израсне като мъж само ако развие духовния си живот. На другата икона Богородица държи дете в скута Си. Способността на жената да ражда е неизречен дар, който Бог е дал на човека, защото и най-великите създания на човешкия ум и човешката ръка не могат да се сравнят с едно дете, родено от жена. Ето защо жената реализира своята духовна зрялост в пълнота само като майка.

Ако престолните икони отразяваха днешната действителност, вдясно от царските двери щяхме да имаме феминизиран мъж, който държи в ръцете си дете, а вляво – жена от кариерата, която вместо дете държи книга или лаптоп в скута си.

Добре е, и заслужава всякаква похвала, ако мъжът помага на жена си в грижите ѝ за детето, а жената се реализира в области, за които има дарба и показва интерес. Но ако това се превърне в повод за изпълнение на отредените от Бога функции на мъжката и женската природа, нито мъжът, нито жената няма да са доволни от себе си.

Адамовият комплекс на духовно незрелия и несигурен мъж е предизвикал неизбежно Евиния синдром на нереализираната и незадоволена жена. Неприемането на Божия авторитет от страна

на човека се е отразило в неприемането на мъжкия авторитет от страна на жената. За да се върне всичко в правилното си положение, и

двамата имат само един изход – покаянието, завръщането на човека обратно при Бога.

Източник: Сп. Искон, 1/1997 г.

ПРЕДСТОЯЩО

ВЪЗНЕСЕНИЕ ГОСПОДНЕ

Четиридесет дни след Великото си възкресение Господ Иисус се явявал многократно на учениците Си. Разяснявал им царството Божие, отварял ума им за да разбират Светото писание (Лук. 24:45, 49). Потвърждавал обещанието Си за идването на Утешителя Дух Свети - третото Лице на единия Бог (Иоан 14, 16, 17). Всички се убедили, че Той е възкръснал наистина.

На четиридесетия ден от Възкресението им се явил за последен път. Апостолите по обикновеному били на молитва, в очакване Божието обещание да се изпълни. Както били събрани, Христос се явил сред тях, беседвал и ги извел от града на Елеонската планина (на около два километра от Иерусалим, до Витания, където бе възкресил Лазар).

Поразени и разтърсени издъно от Христовото възкресение, някои ученици, които още не разбирали, че царството Божие не е от този земен свят, си помислили, че Христос ги е извел, за да им обяви едно свое земно, израилско царство (Деян. 1:6). Господ назидателно им обяснил, че хората не бива да се ръководят от своите лични, користи сметки и очаквания, а да следват Божия промисъл: *"... не се пада вам да знаете времената или годините, които Отец Е положил в Своя власт"* (Деян. 1:7). Господ отново им изяснил слизането на Светия Дух, което се извършва на Петдесетница и Неговото абсолютно значение като сила, която оживотворява Църквата Христова (Деян. 1:4,5,8).

Като се изкачили на планината, Христос вдигнал ръце да ги благослови. Още докато ги благославял Се отделил от земята и, подет от облак, Се издигнал към небето при Своя небесен Отец (Лук. 24:50). Не изчезнал веднага от погледа им, а се издигал постепенно, докато станал невидим за погледа им в пространствената отдалеченост нагоре във висините. Апостолите се поклонили на Възносящия се Господ и не могли да откъснат поглед от чудната гледка.

В този момент пред тях застанали двама ангели в бяло облекло, които им казали *"мъже галилейци, какво стоите и гледате към небето?"*

Този Иисус, Който се възнесе от вас на небето, ще дойде по същия начин, както Го видяхте да отива на небето" (Деян.1:11). Така небесните вестители потвърдили думите на Христа (Мат. 26:64) за Второто велико Негово пришествие и следващия от това Всеобщ съд.

По думите на св. евангелист Марко, Христос, като се възнесъл на небето, седнал отдясно на Бога (Марк 16:19). Това нагледно изражение означава равночестност с Бог Отец.

Всред апостолите била и св. Дева Мария, която, колкото болезнено понесла страданията на Господа на Голгота, толкова сега се възражда при съзерцание на Неговата слава.

Утешени от ангелите за раздялата, апостолите се върнали в Иерусалим, зарадвани, с готовност да вестят Евангелското слово. Нашият Господ пострада от човеците, биде разпнат, умря и възкръсна на третия ден, възлезе при небесния Си Отец; отиде отново там, дето е бил по-преди и седне отдясно на Божията сила. Заради нас прие на Себе Си в единството на Своето лице цялата човешка природа без нейния грях; Господ я възкреси от смъртта и, дарявайки ѝ за втори път вечен живот, чрез възнесението Си я издигна на небето.

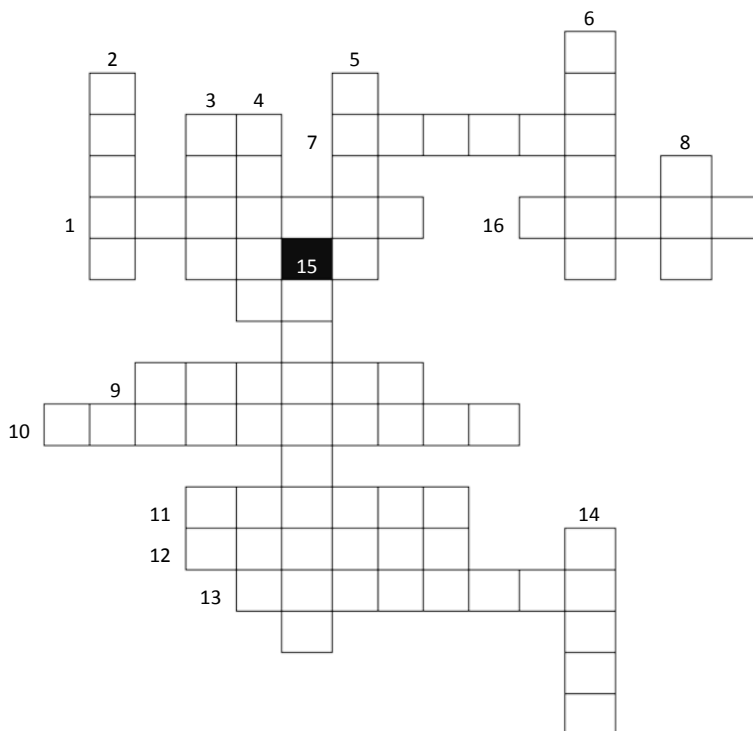
Празникът на славното Възнесение Господне се отбелязва от църквата още от IV-V век и принадлежи към подвижните църковни празници. С възнесението Си Иисус завърши делото на спасението. За всички повярвали в Него Спасителят откри небето, за да могат всички да станат съобщници на Неговия живот, да бъдат изкупени и спасени. Затова българският народ му е дал название с дълбок религиозен и богословски смисъл - Спасовден, Денят на Спасителя. Нека на тоя свят Спасовден ние усилваме молитвите си към Спасителя, за да Ни направи чрез Своя Дух съобщници на Своя живот, та като сме живи чрез Него, да съдействаме за процъфтяване на живота в мир, благополучие и радост.

www.pravoslavieto.com

ЗА ОТМОРА

КРЪСТОСЛОВИЦА

1. Име, което в превод означава "Бог е с нас".
2. Кой е символът, с който се изобразява евангелист Лука в църковната иконопис.
3. Любимият ученик на Иисус Христос.
4. Планината, на която Мойсей получава Десетте Божи заповеди.
5. Част от църковната утвар.
6. Дървена поставка, която при богослужение служи за поставяне на Библията.
7. Дума за радостно възклицание, на еврейски значи Спаси.
8. Старозаветен патриарх, избран от Бога да спаси човечеството и животинския свят по време на големия потоп.
9. Плат, с който покриват мъртвец.
10. Тип Богородична иконография.
11. Първият мъченик за Христовата вяра.
12. Име на паднал ангел.
13. Крепост, която служи за охраняването на един град (истор.)
14. Една от сестрите на Св. Лазар.
15. Църковен годеж.

ПРИКАЗКА ЗА МОРСКАТА ЗВЕЗДА

Някъде, далеч от тук, на брега на океана, един възрастен човек правеше своята обичайна разходка по плажа на залез слънце. До неотдавна бе бушувала страшна буря. Небето преливаше от ярко червено в оранжево, а вълните, сякаш вече уморени, нежно галеха брега. Възрастният човек се наслаждаваше на гледката, с удоволствие вдишваше морския въздух, който сега изглеждаше сякаш още по-чист.

Беше се замислил за нещо свое, може би много важно нещо, когато забеляза по-нататък на плажа едно дете, което взимаше нещо от пясъка и после го хвърляше във водата. Възрастният човек предположи, че това е може би по-различно от игра и воден от любопитството си се запъти към детето.

Когато приближи, той забеляза, че момчето взима изхвърлените от бурята на брега морски звезди и ги хвърля обратно в океана. Едва сега старецът забеляза, че целият плаж бе обсипан със стотици, може би хиляди морски звезди.

Момчето сякаш не го забелязваше. Старецът си помисли нещо и попита:

- Какво правиш? Ти си само едно малко момче и не би могъл да промениш нещата?!

Момчето го погледна, взе една морска звезда от пясъка, хвърли я в океана и каза:

-Ами аз току що промених нещата за тази морска звезда!

Неизвестен автор

Енорийски лист „С нами Бог“ се издава с благословението на Варненски и Великопреславски митрополит Йоан.

Внимание! Вестникът съдържа текстове от Священото Писание и икони. Не го използвайте за домакински и други нужди!

Адрес на храм „Св. Цар Борис Михаил“
Гр. Варна, кв. Аспарухово, ул. „Места“ 38 а
<http://sveticarboris.net//>

Свещеници в храм „Св. Цар Борис“
ставрофорен свещеноиконом Добромир
Георгиев **0899 050060**
протоiereй Георги Фотакиев **0898
470439**
протоiereй Ясен Керчев **0896 778675**

ГРАФИК НА СЛУЖБИТЕ

Делничен ден:

8:00 - Утрения

8:30 - св. Божествена Литургия

Събота:

8:00 - Утрения

8:30 - св. Божествена Литургия

16:00/17:00 (според часовото време) - Възкресна Вечерня с Акасти към чудотворните икони на Света Богородица - "Неопиваща Чаша", "Всецарица" и "Възпитание"

Неделя:

7:45 - Възкресна Утрения

9:00 - св. Божествена Възкресна Литургия

Забележка. В навечерието на голям празник се отслужва празнична вечерня на предния ден от 16.00/17.00 ч. (според часовото време)

На всяко 1-во число от съответния месец се отслужва водосвет в храма.

Веднъж в месеца се провежда духовно последование с четене на св. Киприянови молитви, маслосвет и водосвет срещу магии и различни демонични влияния.

Повече информация за последованията можете да получите на място от свещопродавците.

